

Vandaag wil ik met jullie nadenken over de vraag, hoe kunnen wij alhoewel we ons zwak en onzeker voelen, toch eerlijk zijn tegenover onszelf en tegenover de Heer en tegenover onze omgeving? Want we weten allemaal, eerlijk zijn houdt een risico in. Als je eerlijk bent in je zwakheden dan stel je jezelf kwetsbaar op en dat kan bedreigend zijn waardoor je je misschien nog zwakker gaat voelen. Dus daarom wil ik vandaag de vraag proberen te beantwoorden, hoe kun je op een eerlijke manier omgaan met je zwakheid en je onzekerheid en dat toch niet als bedreigend ervaren, maar je toch veilig voelen?

De bijbel spoort ons gelovigen ook aan om anders te zijn dan de wereld. En die wereld die is rondom ons, maar voor een deel ook in onszelf aanwezig. En aan die wereld ook in onszelf moeten wij elke dag weer opnieuw leren te ontsnappen. Anders zijn. En dat is lastig. Want dat betekent dat we op een eerlijke en kritische manier naar onszelf moeten kijken, maar ja, de bijbel zegt ook dat we een hart hebben dat arglistig is (Jer.17:9) en ga daar maar eens mee proberen na te gaan of je nog wel goed bezig bent. Niet zo simpel. Jezus zegt het zelf in Johannes 8:23,

“Jullie zijn van beneden, Ik ben van boven. Jullie zijn van deze wereld, Ik ben niet van deze wereld.”

Dus wat is er aan de hand? Wij mensen, werelds geschapen, zitten blijkbaar met een zekere blindheid en onzekerheid. En die onzekerheid willen we opgevuld zien, want we willen ons veilig voelen, toch?

Ik zou het willen vergelijken met een pasgeboren vogeltje in een nestje. Het komt net uit het ei. Kijkt om zich heen voor zover die dat al kan want zijn oogjes zitten nog dicht. Het is blind, traag, komt nog niet van zijn plek, en is hongerig naar alles wat hem maar wordt voorgeschoteld. In zijn onzekerheid klampt hij zich vast aan alles wat maar bij hem in de buurt is, en hopelijk is dat dan mama of papa vogel die hem van het juiste voedsel voorziet want anders zit hij in nesten. En zo gaat dat kleine vogeltje als het goed is tenminste, zich stilaan moeten oefenen om zelf te leren kiezen wat eetbaar is en wat niet.

Dus op zich is er niks mis met die wereld waarop we geboren worden, maar we zijn nog niet af. Er moet nog hard gewerkt worden om van ons meer te maken dan wat we al zijn.

We moeten dus hard aan de slag om te leren zien. En te leren dat wanneer we dan eindelijk kunnen zien, eigenlijk nog steeds blind zijn, want vervolgens moeten we leren om ook geestelijk te kunnen zien.

We moeten leren om kritisch te zijn in wat we kiezen om ons veilig te voelen. Want ieder mens heeft behoefte aan veiligheid, zoveel is zeker, maar de manier waarop we daar invulling aan geven, daar gaat het om.

In de bijbel staan daar heel sterke vbdn van zoals bv in Lev.10:1-3

“De zonen van Aäron, Nadab en Abihu, namen beiden hun wierookschaal, deden vuur daarin, legden reukwerk daarop en brachten vreemd vuur voor het aangezicht van de Heere, wat Hij hun niet geboden had. Toen ging een vuur uit van het aangezicht van de Heere, en verteerde hen, zodat zij stierven voor het aangezicht van de Heere. En Mozes zei tegen Aäron: Dit is wat de Heere gesproken heeft: In hen die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, en voor de ogen van heel het volk zal ik geëerd worden.”

Wat is hier aan de hand? 2 zonen van de hogepriester Aäron, Nadab en Abihu, brengen een offer en ze worden ervoor beloond met de doodstraf. Door vuur uit de hemel. Waarom? Waarom worden ze door de Heer zo hard aangepakt?

Je leest het in Lev. 10 maar de context staat in Lev.9 waar Aäron al een offer bracht, waarbij vuur uit de hemel kwam. En die context staat al in Lev.8 waar je kunt lezen, dat Aäron en zijn toen nog 4 zonen zich aan het voorbereiden zijn op hun officiële inzegening als hogepriester en priesters. Dat zou gebeuren na 7 dagen van voorbereiding. Het zijn op zich misschien wat saaie teksten om te lezen, dus daar ga ik jullie nu niet mee vervelen, maar toch het vermelden waard want er staan belangrijke details in deze teksten. Er is namelijk een heel groot contrast in te vinden in dat wat Aäron doet en wat die 2 zonen doen. En wat is dat contrast? Wel, Aäron zegent het volk. Hij doet verzoening voor hen, en ook een belangrijk detail, hij doet het in opdracht van de Heer. Uiteindelijk komt er dus vuur uit de hemel dat de vetdelen en het offer verteert. Tot zover de strikte opdrachten van de Heer en de perfecte uitvoering daarvan door Aäron.

Vervolgens komen 2 van zijn 4 zonen in actie en zij denken: oh dat is tof wat ons vader daar allemaal doet, dat kunnen wij ook. Maar wat ontbreekt er? Wat is er vreemd aan dat vuur waar zij mee bezig zijn? Eén van de dingen die zij niet doen, is verzoening bewerken voor het volk. Geen offer voor het volk, geen ontzondiging voor zichzelf, en vooral belangrijk, ze doen iets waarvoor ze van de Heer geen opdracht hebben gekregen.

Wat hebben ze dan wel gedaan? Wel, ze hebben iets gezien. Een uiterlijk vertoon. Ze zien hun vader daar iets doen met een pan en vuur en ze denken, oh dat kunnen wij toch ook. Dus ze halen die pan en dat vuur helemaal uit hun juiste context. Ze doen een bepaalde handeling omdat ze denken dat dat prachtig mooi staat om hen tot hoogstaande priesters te maken. En dat is dus een groot gevaar. Het is een groot gevaar, als je geloof een harnas wordt van uiterlijk vertoon. Als je dat doet, zonder het geestelijk belang in de gaten te houden, dan ben je bezig zoals die zonen van Aäron die er alleen dat uithalen en niet die hand in hand relatie hebben met de Heer.

Wat bezielt deze 2 jongens? Zij hadden nochtans hun geestelijke voorbereiding gehad in die tent van samenkomst. Ze zaten er met hun neus bovenop. En toch hebben zij niet de kans gepakt om geestelijk te leren kijken. Ze verkeken zich op uiterlijke handelingen.

Ze hadden niet geleerd de stem van de Heer te verstaan. Ze hadden niet geleerd om de stem van de Heer te verstaan zoals hun vader Aäron en hun oom Mozes wel deden, waardoor hun relatie met Hem heel persoonlijk was en waardoor alles maatwerk werd.

Zo kunnen wij ook als gemeente hier samenkomen, maar dat wil niet zeggen dat we één samensmelting zijn van gelovigen die zomaar alles van elkaar nadoen. Nee, we zijn allemaal individuen die, als het goed is tenminste, wel samen in dezelfde richting kunnen kijken, maar we blijven persoonlijke individuen met ieder zijn of haar hand in de hand van de Heer. Waardoor onze relatie met de Heer heel persoonlijk wordt. Zij geloofden, die 2 jongens die het fout deden, in routine en hetzelfde nadoen. En dat is vreemd vuur. Dat is totaal wat anders dan maatwerk en persoonlijke relatie. Vreemd vuur is blindheid, doofheid en geestelijke onvolwassenheid.

Maar wat bezielde hen dan om daarvoor te kiezen? Waarom kozen ze daarvoor? Ik denk dat ze daarvoor kozen vanuit hun onzekerheid. Een onzekerheid die ze opvulden met hun eigen manier van opvulling. Begrijp me niet verkeerd, onzekerheid is op zich niet verkeerd. Integendeel. Het zal je sieren wanneer je onzeker bent. Dus, die onzekerheid op zich is helemaal niet erg want die maakt juist een opening die je nodig hebt om te groeien. Maar die onzekerheid is één ding. Maar vervolgens komt de vraag, wat doe je met die onzekerheid? Hoe vul je hem op? Want onzekerheid vraagt om opvulling, en voor die 2 jongens die een roeping hadden als priester lag dat heel nauw.

Wat hadden ze dan wel moeten doen die jongens? Wel, ik denk dat ze best even een tijdje helemaal geen invulling eraan hadden moeten geven, maar even voor een tijdje de moed en de eerlijkheid hadden moeten opbrengen om te durven leven met dat spanningsveld dat ontstaat, wanneer er onzekerheid is. Vervolgens hadden ze daar een eerlijk gesprek kunnen over hebben met hun vader die hogepriester was, en wel die hand in hand relatie had met de Heer. En daarna hadden ze antwoord moeten zoeken bij de Heer zelf. Als ze dat gedaan hadden, hadden ze op tijd kunnen inzien dat hun daad gevolgen zou hebben en ook dat ze bepaalde cruciale details zouden overslaan. Als ze goed opgelet hadden, hadden ze die details gezien die heel belangrijk waren maar waar ze geen oog voor hadden. Geen zegen voor het volk, geen verzoening voor het volk en er was geen opdracht van de Heer voor geweest. Dus wat kunnen wij hier nu uit leren?

Wel, leer bewust om te gaan met een gat van onzekerheid in je leven. Raak vooral niet in paniek want het overkomt ons allemaal op tijd en stond. Laat het je maar overkomen. En misschien kun je er eens met iemand over praten, iemand die je echt in vertrouwen kan nemen. Niet met iedereen, dat raad ik je tenminste toch niet aan. In elk geval, durf een tijd met die zwakheid te leven tot er een antwoord komt van de Heer. En dat antwoord komt, daar kan ik je in geruststellen. Wacht op antwoord van de Heer. Dat helpt je veel meer om te leren horen en zien dan ondoordachte menselijke invulling door uiterlijk vertoon.

Een ander mooi vb staat in 2 Sam. 7

In dit mooie hoofdstuk is David in overleg met God. Waarover? Over de bouw van de Tempel. David had namelijk het heilige verlangen om een mooi huis te bouwen voor de Heer i.p.v die tent. Je kunt zeggen, geweldig, prachtig toch? Nog een daad die hem extra roem had kunnen geven. Als hij gehandeld had net als die 2 zonen van Aäron, dan had hij de Tempel ook gebouwd. Maar hij doet het niet. Probeer het vb te zien als iets wat je in je eigen leven ook zou kunnen meemaken.

In plaats van het blinde vogeltje dat alles doet om zijn behoefte te vervullen en zijn gat van onzekerheid op te vullen, met snelle voor de hand liggende oplossingen, doet hij, David, iets heel anders. Hij gaat de Heer om raad vragen. En dat, maakt hem tot een geestelijke volwassene. Hij gaat het aan De Heer vragen en lees maar na in vers 7 wat Gods antwoord daarop is. Het antwoord van God is: Nee, David, ik heb jou daar nooit de opdracht voor gegeven. God had het de 12 stammen niet gevraagd. Dus David concludeert, dan doe ik het ook niet. Ook al blijft hij met die enorme behoefte zitten om dat huis te bouwen. Hij heeft er zelfs plannen voor gemaakt en materiaal voor verzameld, maar God zegt hem: het is niet jouw taak.

Dus ook David zat met een onzekerheid. Maar van zodra hij die onzekerheid voorlegt aan God, komt er een duidelijk antwoord en zegt God: Nee, David, Ik heb het jou nooit gevraagd.

Bovendien David heb jij je sporen verdiend. Je hebt heel veel mooie dingen voor Mij gedaan, en dat is geweldig, maar het bouwen van de Tempel, laat dat aan je zoon over om dat te doen. Voor ieder wat. Durf te leven met dat verlangen en met die onzekerheid. Durf te leven met het feit dat jij die Tempel nooit gaat bouwen. Die Tempel zal er hoe dan ook toch komen, want je zoon gaat het doen. En Ik zorg er bovendien ook voor, dat je zoon op de troon zal zitten. Er zal altijd een koning op de troon zitten als ze zich aan mijn regels houden. Dus, doe het niet. Leef met je verlangen en laat het onvervuld. Ik denk dat iedereen van ons dat gevoel wel kent van met een verlangen te zitten dat onbevredigd blijft. Heel erg lastig, toch? Maar soms, is dat toch het beste wat er gedaan kan worden.

Als laatste vb gaan we naar Hand. 10 Daar staat een interessant gedeelte over Petrus. Die bevindt zich in de stad Joppe, aan de zee kust, en hij krijgt daar dat visioen te zien, waarin een laken neergelaten wordt uit de hemel met onreine dieren en hij krijgt daarbij de opdracht: slacht en eet.

Nu denken sommigen dat God hier letterlijk de opdracht geeft aan Petrus om van die onreine dieren te eten, maar even verder in de tekst wordt duidelijk wat God hier echt wou mee zeggen. Ik kom daar nog op terug. God is bezig om Petrus hier op een hoger geestelijk niveau te brengen. Hij zegt: "eet", en Petrus antwoordt zoiets als, geen haer op m'n hoofd dat daaraan denkt, maar dan in het Hebreeuws. Maar God zegt ook nog iets anders tegen Petrus. Dat lees je in vers 15, daar staat:

"Wat God gereinigt heeft, mag jij niet voor onheilig houden!"

Heeft God het hier over die onreine dieren? Of heeft Hij het over iets anders? Om dat goed te kunnen begrijpen moet je iets over de achtergrond van die tijd weten. Er leefde in die tijd onder de Joodse gemeenschap het idee dat Joden niet mochten omgaan met mensen die niet-joods waren. Ze mochten daar niet mee omgaan want zij werden als niet-rein beschouwd. Die achtergrond moet je gewoon weten want dat was ook het probleem waar Petrus mee worstelde. Hij dacht ook vanuit die rabbijnse achtergrond dat de omgang met niet-joden verboden was. Tot hij die ontmoeting met God heeft in dat visioen en de beslissing neemt om toch naar Caesarea te gaan en het huis van de Romeinse Cornelius binnen te gaan.

Petrus heeft de les begrepen die de Heer hem met dat visioen duidelijk maakte. Hij is een volwassen vogel geworden i.p.v dat vogeltje in dat nestje.

De bijbelse uitleg van vers 15 is dat God alle mensen rein heeft verklaard, tegenover de rabbijnse uitleg, die niet-joodse mensen onrein verklaarde. Als Petrus deze belangrijke boodschap niet had begrepen, had hij nooit het goede nieuws aan niet-joden bekendgemaakt. Petrus had een verblinding net zoals wij die allemaal hebben trouwens.

Dus wanneer hij bij Cornelius naar binnen gaat zegt hij in alle oprechtheid: vers 28

”U weet dat het een Joodse man niet toegestaan is om met iemand van een ander volk om te gaan of bij hem binnen te gaan; maar God heeft mij laten zien dat ik geen mens onheilig of onrein mag noemen.”

Dus Petrus zijn ogen zijn geopend door de Heer, ondanks het rabbijnse verbod. Dat verbod om naar niet-joodse mensen toe te gaan was een niet-bijbels verbod.

En zo zijn er ook nu, spijtig genoeg, nog heel veel gemeenten die vol zitten met niet-bijbelse geboden en verboden. En de mensen onder ons die uit wat strengere geloofsachtergronden komen zullen daar zeker van kunnen getuigen. Hoe menselijke wetten, waar God helemaal geen opdracht voor gegeven heeft, kunnen beklemmen en een totaal onnuttige en zelfs afbrekende invloed kunnen hebben, tot je je daar vrij van kunt maken. Dus het niet mogen omgaan met niet-joden was een niet-bijbels verbod.

En de Heer laat duidelijk weten aan Petrus dat dit rabbijnse verbod niet van Hem afkomstig is. Hij heeft dat niet opgedragen. Niet de Heer, maar de rabbijnen hebben dit verbod opgelegd en dus moet Petrus dit verbod verbreken en naar de Romeinse kazerne toegaan.

Probeer goed te begrijpen, dit moet voor Petrus best heel moeilijk geweest zijn en hier komt dan ook zijn zwakheid tot uiting, want hij was lid van de Joodse gemeenschap, dus de druk van dat rabbijnse verbod was zeer groot, plus de druk van de Romeinse overheersing die daar nog bij kwam, want men moest de keizer eren, en dat waren echt geen lieve mensen, het waren dictators en moordenaars.

En toch, in zo een tijd gaat Petrus de beslissing aan om te durven zeggen: ik wil toch anders zijn dan mijn omgeving. Ik mag van mijn omgeving niet met niet-joden omgaan, maar ik ga het wel doen want God heeft het mij opgedragen. En zo moeten wij allemaal leren om onze eigen hand in de hand van God te leggen om op die manier door het leven te gaan. Doe wat Ik je opdraag zegt God, maar doe niet, wat Ik je niet opdraag. En dat kan je zwak maken, want het kan zijn dat je dan tot besluiten moet komen, die helemaal afwijken van wat je omgeving doet. En dat is lastig, en dat maakt je zeker niet populair in je eigen omgeving, dus dat moet je goed weten te toetsen. Maar als je dat kunt doen onder Gods leiding, dan ben je bezig om op te groeien tot een volwassen vogel. En zo zijn er veel momenten in je leven waarin je zwak kunt zijn, en waarin je toch eerlijk moet zijn om bepaalde fouten die je in jezelf herkent aan te pakken en te zeggen: ik ga groeien.

En ik ga mij op die manier in die zwakte toch veel veiliger voelen dan wanneer ik mij verstop achter een harnas van uiterlijk vertoon. Maar om dat te kunnen doen moet je wel heel stevig hand in hand lopen met de Heer.

Petrus dacht aanvankelijk dat het verbod om met niet-joden om te gaan, in opdracht was van de Heer, maar leerde uiteindelijk dat dat verbod niet van de Heer afkomstig was. Gelukkig zat Petrus ook vol met inhoud over dat wat hij van zijn leraar Jezus heeft geleerd. Daarom was hij ook klaar om een doorbraak te kennen wanneer Jezus aan zijn deur klopt en hem uitnodigt om naar de Romeinse Cornelius toe te gaan.

Petrus heeft in dat visioen met dat laken geleerd, dat wij mensen met gedachten kunnen zitten, waarvan we in eerste instantie denken dat ze van God komen terwijl dat niet het geval is. En al snel gaan we dan denken: het zit wel goed omdat we denken dat God het ons ingeeft met zijn Geest. Maar daar kunnen we dus al snel de mist ingaan omdat het vaak onze eigen gedachten zijn, of de invloed van onze omgeving die die gedachten kunnen teweeg brengen.

Petrus leert, om heel rustig met zijn onzekerheid om te gaan. Terwijl hij nog nadenkt en in twijfel is over wat dat visioen met die onreine dieren nu toch precies mag betekenen, krijgt hij de opdracht om naar Cornelius te gaan. En op dat moment komt er een keerpunt bij Petrus waardoor hij toch naar die niet-joodse Romeinen gaat, terwijl hij dat van zijn gemeenschap helemaal niet mag doen.

Op het moment dat hij die hand van God vastgrijpt, slaagt hij erin het menselijk gebod, te doorbreken, en breekt hij door die grenzen heen.

Waarop bouwt Jezus Zijn gemeente? Waarop bouwt Jezus onze gemeente? Op grond van vertrouwen in Hem. Niet van uiterlijk vertoon.

Op grond van durven wachten tot de Heer je beslissingen goedkeurt. Of misschien juist van eindelijk eens te gaan doen wat Hij van je vraagt, als je zelf misschien al veel te lang hebt gewacht.

In Matt 16:19 zegt Jezus tegen Petrus:

“Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven, en wat u bindt op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat u ontbindt op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.”

Iedereen van ons die in staat is om te doorbreken wat er aan aardse, menselijke blokkades bestaat, ook die ontvangt van de Heer net als Petrus, diezelfde sleutels van het Koninkrijk, zodat de weg wordt vrijgemaakt en er ruimte komt voor geestelijke groei.

Met die sleutels binden we op aarde wat er aan verkeerd ingevulde onzekerheden en zwakte bestaat. En we ontbinden onze opgesloten ziel, die zich in zijn zwakte nog steeds onveilig voelt. Die sleutels zijn dus heel belangrijk maar de Bouwer van de Gemeente is nog veel belangrijker want zonder Hem zijn we niet in staat om die sleutels te kunnen gebruiken.

Laten we zorgen dat we de Heer meer en meer, in ons karakter kunnen laten zien. Laat er maar onzekerheid zijn, waardoor we leren groeien, en niet gaan zeggen van: ik weet het allemaal wel, en ik ga mijn onzekerheid zeker niet laten zien, want dan denken ze dat ik zwak ben. Niet doen.

De bijbel leert ons, wees maar kwetsbaar, want dat is de manier om veel eerlijker met jezelf om te gaan, dan wanneer je doet alsof je onaantastbaar bent, en daardoor waarschijnlijk ook veel meer gesloten voor je eigen punten van verbetering.

Durf leven met zwakheid. Zorg dat we zo de Messias laten zien in ons leven. Zijn nederigheid, zijn dienstbaarheid, zijn opofferingsgezindheid. Laat Zijn opdracht zichtbaar worden in onze handel en wandel.